

Maatte vort elskede Norge vorde dette lykkelige Land!

Taler

Frederik Schmidt

Dato

4 mars 1814

Sted

Egers Hovedkirke

Omstendigheter

Tale ved avleggelse av eden til Norges selvstendighet

1 Indlednings-Tale

Hæderlige Forsamling! Norges troe Mænd!

5

Blandt de mange pludselige Forandringer og frygtelige Omvæltninger, hvorpaa de sidste Aar have være saa rige, var vel ingen for os meer uventet og forbausende, end den, vi nyligen have oplevet, og som har givet Anledning til vor høitidelige Sammenkomst her i Dag.

10

Det Baand, som i meer end fire hundrede Aar sammenknyttede Danmarks og Norges Riger i søsterlig Forening: det Baand som ingen Fiendehaand, ingen Nød og Trængsel paa vor Side formaaede at løsne, end sige at bryde -- det er smerteligen sønderrevet.

15

Norges Folk, som fra Arrilds Tid aldrig bøiede sin Nakke under fremmed Aag, som, endog stundom tilsidesat, hængte med ubrødelig Troskab ved sin Konge, som for faa Aar tilbage, blottet for Hjælp, truet fra alle Sider, med nedarvet Mod tilbagedrev fiendtlig Overfald, som foragtede en lumsk Naboes Lokkelser og Trudslers, som, med Hungersnøden for Øine, heller vilde døe ærlige og frie, end leve under Skjændsel og Trædom: Norges Land, som Fienden ikke vovede at betræde, hvoraf ingen Fodbred var i hans Vold; -- dette Folk, dette Land er afstaaet, er overgivet som Eiendom -- og til hvem? -- Til den Regjering, der har tilføiet det de blodigste Fornærmelser, der har viist det den haanligste, nedrigste og umenneskeligste Behandling.

25

Dog -- den billige Harme, som enhver Norges Søn maa føle ved denne Tanke, bør snarere vende sig imod dem, der ved List og Vold have aflokket og afstrodset denne Overdragelse, end imod dem, der under forvirrede Omstændigheder troede sig nødsagede til at samtykke heri. Villighed lyder os at erkjende med Taknemmelighed vor forrige Konges gode Villie, hans høistpriselige Verk til Norges Oplysning, hans Bestræbelser og Opofrelser for Norges Undsætning, og vi skulle i Dag høre, at han med blødende Hjerte skilles fra et trofast Folk. Saaledes lyder Dannerkongens Adtrædelse af Norge og hans Afskjedsord til Norges Indvaanere:

Vi have hørt de Grunde, som bestemte, som formaaede at tvinge Sjette Frederik til Norges Aftrædelse, vi have hørt, at Norges Frelse fra Hungersnød var det vigtigste af disse Grunde, og vi have heri et nyt Beviis paa hans Kjærlighed til Landet, et Vidnesbyrd om, hvormeget det kostede hans hjerte, at gjøre dette tunge Skridt.

Men vi skulle og nu høre hvad Landets nærværende Regent, hvad vor egen Fornuft og Følelse, hvad Religion, Pligt og Samvittighed opfordre os til i dette for vort Fædrenelands tilkommende Vee og Vel saa vigtige og afgjørende Øieblik. Norges odelsbaarne Fyrste tilbyder Norges odelsbaarne Mænd at gaae i Spidsen som deres Styrer og Høvding, efter en af dem selv bestemmende Regjerings-Forfatning. Med uomtvistelig Arveret til Danmarks Krone, bliver han dog her, for at leve og døe med og for Norge, med og for det Folk, paa hvis Hengivenhed han har havt saa mange Prøver, det Folk, han selv saa inderligen elsker.

Ved Fødselen og sin nærværende Stilling kaldet til Landets Regent, vil han ingen anden Adkomst hertil gjøre gjældende, end den, som Folkets høiagtelse og Kjærlighed giver ham. Han ønsker ved det Norske Folks frie Valg igjennem dets høistbetroede Afsendinge at modtage Landets hyldning, at høre Nationens Stemme, som han vil agte og følge. Der have vi altsaa et fast Forenings-Punct, og takket være Forsynet, at vi have det, at vor af udvortes Storme rystede og truede Stat ikke skal staae Fare for aldeles at gaae tilgrunde, under indvortes Uroligheder.

Vi ere frie; men kun ved fornuftig, lovbunden Frihed kunne vi vorde lykkelige. Vor gjenvundne Ret til, selv at bestemme vor Regjerings-Forfatning og med den vor Fremtids Skjæbne, skulle vi benytte som fornuftige, fædrelandssindede

Mænd, og, ene gennemglødede af den store Tanke: Norges Selvstændighed, Norges Hæder og Held, skulle vi forjage alle Bihensigter, al Partieaand, alle smaalige Lidenskaber. Enighed, Sindighed og Kraft, ægte Fædrelandssind, usminket Guds frygt og Retskaffenhed, disse ere de eneste Midler til vor Frelse
70 og Fremtids Held. Dem ville vi gribe, dem ville vi bruge, dem ville vi holde fast ved, og da tryggeligen og gladeligen vente den Evige Bistand og Velsignelse, den vi i Dag med forenede Hjerter ville tilbede os.

Og nu, hæderlige Forsamling! efterat jeg har stræbt at udvikle det vigtige
75 Øiemed af vor saa høitidelige Sammenkomst her i Dag, fremlægger jeg de befalede Kundgjørelser fra Landets nærværende Regent.

80 Norges Mænd! Vi have hørt, hvad der er skjeet og hvad vi nu have at gjøre. Jeg tilspørger Eder derfor i Regentens høie, i Fædrelandets endnu høiere, i Guds den Allehøiestes Navn: Sværge I at hævde Norges Selvstændighed, og at ofre Liv og Blod for det elskede Fædrelandet?

85 ---

Prædiken.

Text: Davids 62 Ps. 8 og 9 V.

90 Hos Gud er min Frelse og min Ære, min Styrkes Klippe, min Tilflugt er i Gud. Forlader Eder paa ham til hver Tid, kjære Folk! Udøser eders Hjerter for hans Ansigt! Gud er vor Tilflugt. Sela!

95 Den samme urokkelige Tillid, den samme inderlige Fortrøstning til Gud, der fyldte Davids hjerte, da han, formodentlig under Sauls haarde Forfølgelser, digtede den Psalme, hvoraf vor Text er tagen -- den samme Tillid og Fortrøstning maa opholde vore Hjerter i Dag, da vi ere samlede i Herrens Helligdom, for at anraabe ham om Frelse i Farens og Nødens Stund, om hans
100 naadige Bistand og Velsignelse til vore Planer og Bestræbelser for Fædrelandets Regning, for dets Frihed og Selvstændighed, for dets Held og Lyksalighed.

105 Ja, Tillid til Gud og vor retfærdige Sag kan ene indgyde os det Mod og den Kraft, som udfordres til at gaae de Farer imøde, til at bære de Byrder, overvinde de Hindringer, utholde de Savn og Lidelser, som maaske endnu vente os. En fiendtlig Hær, nu kun lidet frygtelig, men som kan blive det ved forøgede Kræfter, truer vore Grændser. En langt frygteligere Fiende, hvis Magt Landet
110 allerede har følt, Hungersnøden, truer inden vore Grændser. De standsede Næringsveie og formindskede Hjælpekilder; Lidenskaberne: Egennyttens, Forfængeligheden, Ærgjerrigheden, Hadet, Avinden og Selvklogskaben, der saa gjerne ville reise deres Hoveder ved enhver Stats-Omvæltning, og, under Skin af Iver for det almindelige Bedste, søge at fremme deres Bihensigter; -- alt dette
115 truer med at nedkue vort Mod.

Naar vi derhos betænke, at den Viseste og Bedste selv kun kan feile i sin Dom, vakle i sit Forsæt, trættes ved mødende Hindringer og Vanskeligheder, naar vi betænke hvor let den menneskelige Klogskab og Kraft kan strande mod
120 uforudseete og uafvendelige Omstændigheder: -- skulle vi da ikke dybt og inderlig føle vor Trang til høiere Bistand, til hans Kraft, som er mægtig i vor Svaghed? Skulde vi ikke af ganske Hjerter udbryde med en David: hos Gud er min Frelse og min ære, min Styrkes Klippe, min Tilflugt er i Gud.

125 Forlader eder paa ham til hver Tid, kjære Folk! udøser eders Hjerter for hans Ansigt! Gud er vor Tilflugt.

Men m. B., ikke enhver Tillid til Gud er, hvad den bør være, sand og grundet. Det fortjener derfor vel ved denne høitidelige Anledning nærmere at
130 undersøges, det vigtige Spørgsmaal:

Naar kan et Folk med grundet Tillid vente Frelse og Bistand fra Gud?

Begrebet om Gud, som det høieste og fuldkommeste Væsen, maa nødvendig
135 indgyde os den høieste og fuldkommeste Tillid til ham. Paa ham kunne, paa ham skulle vi alene forlade os, thi han kjender at vor Tarv og Trang, han kan og vil og veed at udføre al vor Sag og styre Alt til vort Bedste. Den samme Kraft, der udviskede, den samme Viisdom, der ordnede, den samme Godhed, der velsignede det store Verdensalt, lever og virker endnu til det Heles Opholdelse,
140 Liv og Lyksalighed.

Al god og fuldkommen Gave, al Held og Velsignelse kommer heroven fra

Lysenes Fader, hos hvilken der ikke er Forandring og Omskiftelses Skygge.

145 Ingen Fare kan true os, som jo han kan og vil afvende og forhindre, ingen Nød trykke os, som jo han kan og vil lindre afhjælpe, ingen Lidelser ramme os, som jo han kan og vil lette og bortage fra os, naar hans Viisdom finder det tjenligt for vort og det Heles Vel.

150 Selv det frie Menneskes daarlige og onde Raad, dets slette og fordærvelige Idrætter veed han at styre til det Gode, og, uden at indskrænke Menneskets Frihed, dog med Viisdom og Kraft at lede Begivenheders Løb saaledes, at det Heles Orden og Fuldkommenhed ikke forstyrres, men snarere forfremmes herved. Paa ethvert Blad af Historiens Aarbøger staae tydelige Vidnesbyrd om
155 denne Sandhed; saavel enkelte Menneskers Tildragelser som hele Staters Skjæbne tjene til at bekræfte den, og Skriften har trykket sit guddommelige Indsegl paa den.

En Joseph sælges af umenneskelige Brødre, kastes uskyldig i Fængslets Mørke,
160 men udgaaer derfra for at blive Egyptens, sit eget Fædrenelands og flere Landes Frelser fra Hungersnød. Hvad ondt Menneskene tiltænkte ham, vidste Gud at vende til det Gode. Moses reddes tvende Gange fra overhængende Dødsfare, for at blive sine undertrykte Landsmænds Befrier, og fører dem, trods Underfundighedens Rænker, trods Overmagtens Anstrængelser, trods alle
165 mødende Hindringer og Farer, til det af Forsynet beskiemte Maal.

Den jødiske Stats Fald og Opløsning, fremskyndet at indvortes Fordærvelse, maa bane Veien for Christendoms Seier og Udbredelse over Jorden.

Middelalderens Barbarie fortrænges af de gjenfødte Lidenskabers velgjørende
170 Magt, og Pavedømmets Mørke af den forbedrede Læres renere Lys, og selve Overtroens og Lasternes Vaabendragere maae give Anledning til, at Sandhedens og Menneskehedens gode Sag finder Talsmænd og Forsvarere og vinder Seier.

Saaledes spores Forsynets skjulte men stærke Hand i hele Staters og Tidsaldres
175 som i enkelte Menneskers Begivenheder, og enhver Enkelte iblandt os vil sikkerligen, ved et opmærksomt Blik paa sit Levnetsløb opdage og velsigne den Faderhaand, som styrede det, ligesom han i de større og vigtigere Begivenheder, der have Indflydelse paa hele Nationers Forfatning, stundom vil øine og stedse med inderlig Overbeviisning troe paa en høiere Styrelse, hvis Raad vel ofte synes
180 underligt for det kortsynede Menneske, men som stedse fører det herligt du.

Selv de sidste Aars frygtelige Omvæltninger hvor langt vi end turde være fra deres endelige Udvikling, have viist, hvorledes menneskelig Ringskab og Kraft
185 maa strande mod Forsynets høiere Planer, hvorledes Overmodet og den misbrugte Magt maa bøie sig under Guds vældige Haand. Og sikkert tør vi haabe, at det skrækkelige Uveir som har raset og ennu raser over Europa, vil endes med Fred og bedre Tider. Vi tør haabe, at ligesom Luften renses og Jorden vinder forøget Frugtbarhed efter haarde Uveir, saaledes vil
190 Menneskeslægten, efter denne haarde og blodige Kamp, gaae frem til høiere Fuldkommenhed og Lyksalighed, thi Menneskeslægtens Klenodier ere kjøbte med Blod.

Ja -- selv den Omvæltning, der sønderrev Baandet imellem den Danske og
195 Norske Stat, der for Øieblikket synes at udsætte os for saa mange Farer, skulde ikke ogsaa den høre med i Forsynets Plan og følgelig have en høiere velgjørende Hensigt? Er ikke derved aabnet den letteste og sikreste Udgang for Norge til at vinde en selvstændig, frie og med det Heles Tarv passende Forfatning? Er det ikke, som allerede tilforn er bemærket, en velgjørende Styrelse af Forsynet, at
200 vort Land i dette vanskelige og farlige Øieblik har et Hoved, som kan vedligeholde og betrygge Orden og Sikkerhed, indtil en nærmere Bestemmelse tages?

Skulde vi ikke ogsaa med grundet Tillid turde haabe af Forsynet, at vort Norge,
205 som i sine Klipper, i sine Sønners Mod, i sin retfærdige Sag har et Værn mod Ærgjerrighedens og Erobrersygens Anfald, som, efter sin Beliggenhed og Indskrænkning, hverken fristes til at gribe om sig, eller frister andre til at angribe det, men i Følge sin hele Stilling kan gjøre Regning paa at leve i fredeligt og venskabeligt Forhold med andre Magter, og som, formedelst sine rige Skatte, der
210 blot vente paa ubudne og driftige Hænder, kan love sig Søgning og fordeelagtige Forbindelser -- skulde vi ikke turde haabe, at dette Land, ved en hensigtsmæssig Grundforfatning, under en viss og retsindig Styrelse, tør vente sog en lykkelig Lod i Fremtiden?

Jo, af den vældige Gud, der omstyrter og opreiser Riger, der kan og vil forstyrre Ondskabs Raad, høie Overmodet, beskjærme den uskyldig Undertrykte, og understøtte en retfærdig Sag; af ham, den Algode, som vil alle sine Skabningers Lyksalighed, af ham tør vi med glad Fortrøstning haabe Hjælp og Bistand. Hos ham er vor Frelse og vor Ære, vor Styrkes Klippe, vor Tilflugt er i Gud.

Og Held os, m. B.! at vi, under de forviklede Omstændigheder, i hvilke vi ofte stedes herveden, under det Mørke, der her omgiver, den Nød og Fare, der ofte her truer os, kunne hæve vort tillidsfulde Blik op til den Fader, som troner i
225 Himmelen og styrer det Hele med sikker Haand! Held os, at vi kunne udøse vore Hjerter for ham, paakalde ham i Nødens Stund og tryggeligen forlade os paa ham til hver Tid; at vi, hvor mørke Udsigterne end maate synes, kunne hvile ved den Tanke: er Gud med os, hvo kan da være imod os?

230 Paa Guds Side staaer altsaa intet tilbage; han maa i Følge sit Væsen og sine Fuldkommenheder baade ville og befordre sine fornuftige Skabningers muligste Fuldkommenhed og Lykksalighed. Kun at vi paa vor Side opfylde de Betingelser, under hvilke denne ene kan opnaaes af os, under hvilke Guds Naade og Bistand ene er os tilsagt.

235 Mennesket er en fornuftig og fri Skabning, og kan derfor ikke vorde lykkelig uden paa Fornuftens og Frihedens Vei. Han maa kjende og bruge Midlerne til en Lykksalighed, hvis han skal kunne haabe Held og Velsignelse til sine Foretagender.

240 Ligesaa bestemte og uforanderlige som de Naturlove ere, der sammenholde alle Ledene i Tingenes store Kjæde, der bevare den faste Orden, hvormed visse gribe in i hverandre og sammenvirke til det Heles Fuldkommenhed; ligesaa uforanderlige ere de Love og Betingelser, der ligge til Grund for Samfundets
245 Orden og Velfærd, for menneskelig Fuldkommenhed og Lyksalighed. De kunne ikke tilsidesættes og overtrædes, uden at denne rystes og nedbrydes. Jo nøiere hine Love efterleves, jo punctligere hine Betingelser opfyldes, desto større bliver Summen af Menneskeheld og Lyksalighed.

250 Skal altsaa et Folk med grundet Tillid kunne vente Velsignelsen herovenfra, skal det kunne haabe, at dets Planer og Bestræbelser ville lykkes, da maa Forstanden have det rette Lys, Villien den rette Kraft, Bestræbelserne det rette Maal, og dette stadigen forfølges; da maa Enighed og broderlig Samdrægtighed understøtte og fremme enhver Plan, ethvert Foretagende.

255 Hver en Regjernings-Forfatning skal bestemmes -- en Bestemmelse, hvorpaa et Lands Opreisning eller Fald, hvorpaa nærværende og tilkommende Slægters Vee og Vel beroer -- der vil Kundskab om, hvad Landets Tarv og Stilling kræver, hvilke Hjælpeidler det har og hvorledes disse bedst kunne benyttes, hvilke

Mangler der finde Sted og hvorledes Statshuusholdningen bedst kan indrettes og Byrderne ligeligt fordeles: Kundskab om, hvilken Regjerningsform medfører mindst Vilkaarlighed og Ubestemthed, der rigtigst bestemmer Forholdet mellem dem, som styre og dem, der styres, nøiagtigst fastsætter disses gjensidige
265 Pligter og gjør dem, til hvilke Landets Styrelse er betroet, ansvarlige for deres Forhold -- denne Kundskab vil være aldeles nødvendig for dem, der skulle være med at ordne en Statsforfatning.

Men denne Kundskab maa tillige være forenet med streng Retskaffenhed paa
270 deres Side, som skulle have Deel i dette vigtige Arbeide. De maae uden Fordom høre og veie alle Grunde, men ogsaa da stadigen følger deres derpaa byggede Overbeviisning og bestemme sig efter den, uden at vige til høire eller venste Side, uden at lade sig lokke af Gunst og Fordeel, eller skrække af Trudslar. De maae følge hvad de erkjende for det Rette, med Tilsidesættelse af alle
275 Bihensigter, med Øiet ene fæstet paa det store Hovedmaal: det almene Vel.

Men ikke nok, at en saadan Grundsætning anlægges med Viisdom og stadigt Hensyn paa det Heles Tarv, at den gives al den Fuldkommenhed som et menneskeligt Verk efter Omstændighederne kan modtage. De vedtagne
280 Bestemmelser maae ogsaa nøiagtigen opfyldes, Lovene handhæves, og Orden med Alvorlighed og Strengthed overholdes.

Thi hvad nytte os de herligste Anlæg, de viseste Planer, de bedste Love, naar de ikke bringes i Udførelse? Hvor tydeligen har ikke Erfaringen viist, at en utidig
285 Godmodighed, en svag og vaklende Styrelse, bringer en Stat ligesaa snart og maaskee snarere til sin Undergang, end en maaskee haard og trykkende, men derhos Klog, Kraftfuld og Selvstændig Regjering! Os har det ikke manglet paa gode Love og Indretninger; men Mangel paa Overblik, men Eftergivenhed og Slaphed i Udførelsen har gjort dem kraftløse, har mangfoldiggjort og forvirret
290 Lovbestemmelserne, som derved have tabt deres Kraft og Virksomhed.

Jo mindre udviklet, jo simplere en Regjering-Forfatning er, jo meer Frihed den giver de menneskelige Evner til at udvikle, ytre og øve sig, medens den sætter Lidenskaberne og Lasterne de fornødne Skranker, desto sikrere vil det
295 borgelige Samfunds Orden og Lykksalighed betrygges og forfremmes. Kjendte vi de Regler, hvorefter det store Verdensalt styres, skulle vi maaske finde dem indstrængede til en eneste Grundlov, saavidt som de største Virkninger ofte frembringes ved de simpleste Midler.

Og med hvilken fast Orden, men tillige hvor frit bevæger ikke Allt sig i det store Skabnings-Verk! Mennesket især er Jordens frieste Skabning, bestemt til, ved sine Kræfters frie Brug at tilvende sig en stedse høiere Grad af Fuldkommenhed og Lykksalighed. Vel er han et indskrænket Væsen og i visse Dele underkastet
 305 Nødvendighedens Lov, men hans Bestemmelse er uendelig. Det er han forbunden til at agte sine Medmenneskers Frihed, vel er han pligtig til at lyde Fornuftens, Samvittighedens og Sannhedens Stemme, men han kan med fri Villie bstemme sig dertil, saavelsom til det Modsatte: Naar han da efter eget Valg gjør hvad han erkjender for Sandt og Ret, da er dette ikke nogen Tvang eller
 310 noget Baand, men fri Selvbestemmelse, og i denne Henseende siger Skriften med Rette: «Der ligger ingen Lov paa den Retfærdige.» Han vil selv, hvad han bør ville, og behøver altsaa ikke at tvinges hertil. I skulle forstaae Sandheden, siger Christus, og Sandheden skal gjøre Eder frie.

315 Og først da, naar et Folk kjenner og agter og følger denne Frihedens fuldkomne Lov, naar det vorder, ikke blot et forfinet, men hvad der er meget mere værdt, et oplyst, ædelt og trofast Folk; naar det med Lys i Forstanden og Kraft i Villien og Enighed i Sind og Stræben arbejder til eet fælleds Maal, da først kan det vente Frelse og Bistand af Gud, thi det søger den da paa den Vei og i den Orden, som
 320 Gud selv har anviist det.

Med taalmodig Standhaftighed bæres, ved fælleds Kraft lettes da enhver Byrde, som maa bæres; med villigt Hjerte ydes ethvert Offer, som Nødvendighed og Pligt og Fædrenelandets Vel kræver; med broderlig Samdrægtighed slutte alle
 325 Led sig i den fælleds Samfunds-Kjæde: Enhver stræber i sin Kreds at stifte muligste Gavn, at fremme det Gode ved Raad og Daad, og ligesom Tallet af enkelte vise og gode Mennesker, af retskafne Familier forøges, saa forøges ogsaa Landets indvortes Styrke og Held. Stærke ved Troen paa Gud, bestraalet af Viisdommens og Retfærdighedens klare Sol, omslynget af Kjærlighedens
 330 fuldkomne Baand, staaer et Folk fast og urokkeligt under alle Storme, alle truende Farer. Trygt kan det da forlade sig paa den Gud, som holder Love evindelig, som er den samme i Gaar og i Dag og i al Evighed.

Men vee det Land og det Folk, hvor denne Troe er forsvunden eller død eller
 335 ufrugtbar, det Folk, som, mistvivlede om en høiere Styrelse og sin egen Kraft, hensynker i Mismod og dorsk Uvirksomhed, som hører blot Egennyttens og Lidenskabernes, men er døv for Sandhedens og Retfærdighedens Stemme, som i

340 Nødens Stund spørger, ikke om det rigtigste og værdigste, men kun om det
nærmeste Rednings-Middel. Vee det Land, hvor enhver Ekfelt kun tænker paa
og sørger for sig selv, ubekymret, om det Hele staaer eller falder; hvor
Sandselighedens Ruus sløver Aanden og qvæler Kraften og udslukker Følelsen
for det Hellige, Sande og Gode. Et saadant Land bærer Sæden til sin
Ødelæggelse i sig selv, thi Synden er Folkenes Fordærvelse.

345 Men Held det Land, hvor Gudsfrygt og Retskaffenhed, Oplysning og
Sædelighed, hvor velordnet Frihed, indbyrdes Enighed, Flid og Dristighed
udbrede deres rige Velsignelser; hvor Viisdom og Retsindighed sidde i Haabet,
hvor Agtelse for Loven, hvor ægte Fædrenelandssind høier Hjerterne til en glad
350 og villig Lydighed. Held det Land, thi Retfærdighed ophøier et Folk.

Maatte vort elskede Norge vorde dette lykkelige Land! Maatte vi findes værdige
til dette Held, og Himlen lægge sin Velsignelse dertil!

355 Ja, derom anraabe vi Dig, Gud, vor Gud! Hos Dig er vor Frelse og vor Ære, vor
Styrkes Klippe, vor Tilflugt er i Dig. Paa Dig ville vi forlade os til enhver Tid og
udøse vore Hjerter i tillidsfuld Bøn til Dig.

Du har hørt den Eed, som vore Læber og vore Hjerter svore; at vi i Liv og Død
360 ville bevare vor Troskab med det elskede Fædreneland, hvori Du satte os, hvor vi
modtage saa mange Velsignelser af din Faderhaand, hvor Du anviste enhver af
os sit Kald og sin Virkekreds. Forbyd, at vi nogensinde skulde svige denne
hellige Forpligtelse! Forbyd, at nogen af dette Dit Folk med meenedersk Tunge
skulde have nedkaldt Forbandelsen over sit Hoved!

365 Bevar vore Hjerter i Troen paa Dig, og i Lydighed imod din allerhelligste Villie!
Giv os Naade til at vorde dit Folk, paa det vi med grundet Tillid kunne vente
Frelse og Bistand og Velsignelse fra Dig!

370 Lad Viisdom og Retsindighed boe i deres Hjerter, som udkaares til at virke med
Raad og Daad til Landets Tarv! Beskjæft os alle i din Frygt, at vi maae bevare
Aandens Enighed i Fredens Baand og med forenet Hu og Kraft arbeide til vor
fælleds Frelse og Lyksalighed!

375 Afvend miskundelig fra os enhver Fare og Ulykke, forhindre og afhjælp vor
Nød, styrk vor Troe og Taalmodighed i Prøvens Stund! Lad Fredens milde Sol,

380 hvis komme den lyse Morgenrøde alt bebuder, lad den snarlig oprinde i al sin
Klarhed, og udgyde sine Velsignelser over vort betrængte Land, over den hele
vide Jord!

Lad din Varetægt og Beskjærmelse, din rige Naade og Velsignelse hvile over vort
elskede Land og dets dyrebare Regent! Lad hans Ønsker og Bestræbelser for
Landets Held og Hæder være Dig behagelige, og giv at de maae udføres til din
385 Ære, til hans og vort sande Gavn!

Derom bede, derom anraabe vi Dig, vor Fader!

Kilde

390 Taler, holdne i Egers Hovedkirke paa den anordnede festlige Bededag Den 4de Marts 1814. Christiania.
Trykt hos C. Grøndal.

Emner

1814, Christian Frederik, Preken

URI

395 <https://www.virksommeord.no/tale/maatte-vort-elskede-norge-vorde-dette-lykkelige-land>

400

405

410

415